

sessummen« under 400 Kr., kan endda den Pension, der er sikret Enken i gejstlig Enkekasse fradraget i den pligtige Enkeforsørgelse (Plakat af 22. Februar 1826 § 1). Kateketer i København sikrer alene en Overlevelsrente paa 100 Kr. aarlig. Pligten til at tegne Enkeforsørgelse bortfalder med det fyldte 60. Aar (Forordning 4. August 1788 § 2). — Det vil ses, at det er en overordentlig beskedent Indtægt, der herigennem sikres Præsteenker, og det blev derfor ved Lov Nr. 47 af 14. Marts 1913 § 3 bestemt, at Embedets Begyndelsesløn med Tillæg af opnaaede Alderstillæg for de Præsteembeders Vedkommende, for hvilke den nye Lønningsanordning er traadt i Kraft, lægges til Grund ved Beregningen af Overlevelsrentens Størrelse, idet Beregningen iøvrigt sker efter Lov af 5. Januar 1851. — Det viste sig imidlertid snart, at den herigennem betydelig udvidede Enkeforsørgelsespligt i Tilfælde af Forflyttelse ofte vilde overstige Præsterne økonomiske Evne, hvorfor Lov Nr. 120 af 11. April 1916 bestemte, at Sognepræster og residerende Kapellaner, der forflyttes fra et Embede under den hidtidige Lønningsordning til et Embede under den nye Ordning, har Ret til at forlange, at deres Enkeforsørgelsespligt alene beregnes af den Indtægtsforøgelse, de opnaar ved Forflyttelsen, naar de ikke herved kommer til at tegne en mindre Overlevelsrente, end det vilde have paahevilet dem at tegne efter de hidtil gældende Regler. — Disse (o: Overlevelsrenten = $\frac{1}{5}$ af Nyansættelsessummen) faar altsaa endnu Betydning ved Beregningen efter den citerede Undtagelsesbestemmelse i Lov Nr. 120 af 11. April 1916, og gælder ligeledes for Præster i København og paa Frederiksberg, der ikke omfattes af Lov Nr. 47 af 14. Marts 1913, samt endelig for de Præster udenfor København og Frederiksberg, der er ansatte i deres nuværende Embeder, inden den sidstnævnte Lov traadte i Kraft.

Med Hensyn til Præster i Grønland og Præster ved Straffeanstalterne henvises henholdsvis til Lov Nr. 52 af 1. April 1905 og Lønningslov Nr. 149 af 27. Maj 1908. For saa vidt de paagældende Præster udnævnes af Kongen, er deres Enkeforsørgelsespligt indirekte Følge af Bestemmelserne i Lov af 5. Januar 1851.

3. I Konsekvens af Bestemmelserne i Lov Nr. 133 af 10. Maj 1915 om Styrelsen af Statsbanerne har forskellige Embedsmænd ved Banerne Valget mellem, om deres Enkeforsørgelsespligt skal opfyldes efter Lov af 5. Januar 1851 eller efter andre, udenfor Finansministeriets Ressort faldende Regler.
4. Tjenestemænd i 17.—23. Lønningsklasse under Telegrafvæsenet og Ingeniører af 1. og 2. Grad under Vandbygningsvæsenet skal — uanset deres kongelige Udnævnelse — efter Bestemmelserne henholdsvis i Lov Nr. 113 af 27. Maj 1908 § 14 og Lov Nr. 51 af 1. April 1905 opfylde deres Enkeforsørgelsespligt efter de for Bestillingsmænd gældende Regler.
5. Det fremgaar allerede af, hvad forhen er bemærket, at Embedsmænd, der ikke har Pensionsret, f. Eks. Kaldskapellaner, ikke falder ind under Reglerne i Lov af 5. Januar 1851, og det samme gælder med Hensyn til de Embedsmænd, der ikke lønnes af Statskassen, f. Eks. Overformynderen, Stiftsskriveren i Roskilde og mulig andre. Disse Embedsmænd har i hvert Fald ingen under Finansministeriets Ressort hørende Enkeforsørgelsespligt.
6. Som kongelige Embedsmænd er Ministrene i og for sig pligtige til efter Reglen i Lov af 5. Januar 1851 at sikre deres eventuelle Enker en Overlevelsrente. Finansministeriet har dog aldrig rigoristisk — som ved andre Embedsmænd — hævdet Loven overfor Ministre, idet man har ment at maatte tage Hensyn til, at det oftere er Mænd i en fremrykket Alder, som kaldes til Ministerstillingerne, og det derfor vilde kunne blive uforholdsmæssigt trykkende for dem i økonomisk Henseende at tegne Over-